10 e Kamer

Nr. 111/09
VAN HET PARKET

Nr. C/787/11
VAN HET ARREST

28 april 2011

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 3G 66.97.35-01-st van het **Openbaar Ministerie** en

de **Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur**, bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen, met kantoren te 8000 Brugge, Wenhuisstraat 9,

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. 937 handelshelper, geboren te op , wonende te

2. Nr. 938 , met ondernemingsnummer en met zetel te

beklaagden,

verschenen van,

de eerste en de tweede:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 44, § 1-1, 45, § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*B.S.*, 12 april 1962), zoals

nadien geformuleerd in de artikelen 42, § 1, 43, § 4, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 128 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*B.S.*, 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd

(instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

de eerste:
door op het terrein gelegen te , ten kadaster gekend onder
In eigendom toebehorende aan , geb. te op , won. te
en , geb. te op , won. te

- 1) tuinhuis : 2m50 x 3m05, op 55 cm vanaf de laterale perceelsgrens in de voortuinstrook;
- 2) gesloten verkoops- en stapelruimte: 6m00 x 7m88, tegenaan de wachtgevel van de aanpalende woning; hoogten 2m90 en 2m80;
- 8) stapelruimte: 4m16 x 12m40; hoogten +/- 3m00 en 2m57;
- 9) werkplaats en stapelruimte: 13m33 en 17m12; hoogte: 3m95;
- 10) werkplaats en stapelruimte: 15m80 en 13m33;
- 11) werkplaats : 4m50 x 13m33; hoogten (lessenaarsdak): 3m34 x 2m95;
- 12) open afdak: 6m15 x 8m05;
- 13) twee metalen containers: 2m43 x 6m05 (één container wordt gebruikt voor het opvangen en stockeren van houtstof);
- 14) houten constructie: (type groot tuinhuis), in gebruik als stapelruimte: 6m10 x 6m12;
- 15) houten tuinhuis: 2m05 x 3m56;
- 16) houten tuinhuis: 3m05 x 2m62;
- 17) houten tuinhuis: 2m51 x 4m20;
- 18) grote, houten bergplaats: 17m05 x 9m42;
- 19) vijver;

In stand gehouden te hebben
te , in de periode gaande van 1995 tot en met 24 maart 1997;

de feiten sub thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99, § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (*B.S.*, 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (*B.S.*, 30 september 1999), 26 april 2000 (*B.S.*, 29 april 2000), 13 juli 2001 (*B.S.*,

3 augustus 2001), 8 maart 2002 (*B.S.*, 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (*B.S.*, 22 augustus 2003).

B. Bij inbreuk op de artikelen 42, § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*B.S.*, 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A
door de instandhouding van de onder A omschreven toestand
de eerste: te in de periode gaande van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000;
de tweede: te in de periode van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000;

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99, § 1-1°, 146-1, 146-9°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (*B.S.*, 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (*B.S.*, 30 september 1999), 26 april 2000 (*B.S.*, 29 april 2000), 13 juli 2001 (*B.S.*, 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (*B.S.*, 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (*B.S.*, 22 augustus 2003)

met de omstandigheid dat de gedaagde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (*B.S.*, 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (*B.S.*, 30 september 1999), 26 april 2000 (*B.S.*, 29 april 2000), 13 juli 2001 (*B.S.*, 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (*B.S.*, 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (*B.S.*, 22 augustus 2003), de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd,

verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A
door de instandhouding van de onder A omschreven toestand
de eerste en de tweede: te , vanaf 1 mei 2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, zijnde 23 augustus 2004.

met de omstandigheid wat de gedaagde betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu: onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 16 december 2008, 15de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Overwegende dat de dagvaarding dient te worden verbeterd als volgt:
- feit B : schrappen van de woorden *"met de omstandigheid....als tussenpersoon optreedt"*;
- feit C : schrappen van de woorden *"met de omstandigheid....bij de uitoefening van hun beroep"*.

In hoofde van de eerste gedaagde .

Verklaart de feiten sub A, B en C bewezen en veroordeelt de gedaagde uit dien hoofde, voor al deze feiten samen, tot een geldboete van € 100;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7 februari 2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op € 550.

Bevindt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van € 29,30, zoals bepaald in artikel 77 van het KB houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (*B.S.*, 25 mei 2007).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 25 + 45 decimes = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31 oktober 2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens solidair met de medeveroordeelde tot de kosten van het geding, in totaal begroot op € 82,28.

In hoofde van de tweede gedaagde

Verklaart de feiten sub B en C bewezen en veroordeelt de gedaagde uit dien hoofde, voor de beide feiten samen, tot een geldboete van € 150;

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 36 van de wet van 7 februari 2003, voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op € 825.

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vergoeding van € 29,30, zoals bepaald in artikel 77 van het KB houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (*B.S.*, 25 mei 2007).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van € 25 + 45 opdeciemen = € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie. (artikelen 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, in werking getreden door het K.B. van 18 december 1986, en laatst gew. bij K.B. van 31 oktober 2005).

Verwijst deze veroordeelde tevens solidair met de medeveroordeelde tot de kosten van het geding, in totaal begroot op € 82,28.

Beveelt de beklaagden over te gaan tot herstel van de plaats nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door
- het slopen van alle wederrechtelijke opgerichte constructies en verwijderen sloopafval van het terrein;
- dempen van de vijver;
- verwijderen van alle gestapelde materialen, toestellen en voertuigen van het terrein;
- uitbreken verharding en verwijderen afsluiting;
- herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand,
binnen een termijn van twaalf maanden te rekenen vanaf de dag dat onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde ieder tot het betalen aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van een dwangsom van € 45,79 per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd, met dien verstande dat de dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde herstelltermijn in zoverre huidig vonnis vooraf werd betekend.

Beveelt dat voor het geval de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van ambtswege in de uitvoering ervan

kan voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DOR().

* * *

Tegen dit vonnis werd op 31 december 2008 hoger beroep ingesteld door beide beklaagden tegen alle beschikkingen en door het openbaar ministerie tegen beiden.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 24 maart 2011 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging vertegenwoordigd door meester Jan Dekersgieter, advocaat te Brugge, voor meester Clive Van Aerde, advocaat te Sint-Andries,

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,

- de elser tot herstel in zijn eis vertegenwoordigd door meester Nick De Wint, voor meester Bart Bronders, beiden advocaat te Oostende.

* * *

1. Ieder hoger beroep is tijdig en regelmatig naar de vorm en is ontvankelijk.

2.1. Het hof verbetert de kwalificatie van de onder A, B en C te last gelegde feiten als volgt:

"A. Bij inbreuk op de artikelen 44, § 1, 1 en 2, 45, § 4, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen:

de eerste:
door op het terrein gelegen te , op het kadaster gekend onder

de hierna vermelde toestand in stand te hebben gehouden zonder vergunning:

a) te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een

bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

door werken en handelingen te hebben uitgevoerd, zonder bouwvergunning voor wat betreft:

- 1) tuinhuis: 2m50 x 3m05, op 55 cm vanaf de laterale perceelsgrens in de voortuinstrook;
- 2) gesloten verkoops- en stapelruimte: 6m00 x 7m88, tegenaan de wachtgevel van de aanpalende woning; hoogten 2m90 en 2m80;
- 8) stapelruimte: 4m16 x 12m40; hoogten +/- 3m00 en 2m57;
- 9) werkplaats en stapelruimte: 13m33 en 17m12; hoogte: 3m95;
- 10) werkplaats en stapelruimte: 15m80 en 13m33;
- 11) werkplaats : 4m50 x 13m33; hoogten (lessenaarsdak): 3m34 x 2m81;
- 12) open afdak: 6m15 x 8m05;
- 13) twee metalen containers: 2m43 x 6m05 (één container wordt gebruikt voor het opvangen en stockeren van houtstof);
- 14) houten constructie: (type groot tuinhuis), in gebruik als stapelruimte: 6m10 x 6m12;
- 15) houten tuinhuis: 2m05 x 3m56;
- 16) houten tuinhuis: 3m05 x 2m62;
- 17) houten tuinhuis: 2m51 x 4m20;
- 18) grote, houten bergplaats: 17m05 x 9m42;

b) het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, in casu:

door het aanleggen van een vijver;

te , van 1995 tot en met 24 maart 1997;

B. Bij inbreuk op de artikelen 42, § 1-1° en 2°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S.,15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen:

op het terrein omschreven onder de telastlegging A,

de onder A omschreven toestand in stand te hebben gehouden

de eerste: te van 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000;

de tweede: te van 2 juli 1999 tot en met 30 april 2000;

met de omstandigheid wat A en B betreft dat de gedaagden personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven,

bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, § 1-1° en 4° (en § 3), 146-1°, 146-6°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S., 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S., 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S., 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S., 23 maart 2002) en 4 juni 2003 (B.S., 22 augustus 2003), de bij artikel 99, § 1-1° en 4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk:

op het terrein omschreven onder de telastlegging A,

de onder A omschreven toestand in stand te hebben gehouden

de eerste en de tweede: te , vanaf 1 mei 2000 tot 23 augustus 2004,

met de omstandigheid wat de gedaagden betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (in casu, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.".

2.2. De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen. Partijen hebben er tegenspraak over gevoerd. Telkens hierna sprake is van de telastleggingen A, B en C betreft het deze telastleggingen zoals hiervoor in randnummer 2.1 verbeterd.

3. Voor zover bewezen komen de telastleggingen voor elke beklaagde voort uit één zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. De termijn van de verjaring van de strafvordering neemt een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is voor beide beklaagden 23 augustus 2004. De verjaringstermijn werd gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen beide beklaagden op 31 december 2008; sinds die datum is minder dan vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

4.1. Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werden onder meer de artikelen 99 en 146 Stedenbouwdecreet gewijzigd (*B.S.*, 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het decreet is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van artikel 110 van dit aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999

gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (*B.S.*, 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna VCRO genoemd). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

Het onder de telastleggingen A, B en C te last gelegde in stand houden is sinds 1 september 2009 strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 VCRO.

Art. 6.1.1, derde lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

4.2. Het te last gelegde in stand houden is *in casu* nog steeds strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan Brugge-Oostkust en het bij Ministerieel Besluit van 26 januari 1996 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg gelegen in natuurgebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, derde lid VCRO (art. 1.1.2, 10°, a. 6 VCRO).

5.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de rechtszitting van het hof zijn de telastleggingen A, B en C voor de eerste beklaagde en de telastleggingen B en C voor de tweede beklaagde naar eis van recht bewezen. Evenwel is de verzwarende omstandigheden voor elk van de telastleggingen voor beide beklaagden niet bewezen.

Op geen enkel ogenblik tot en met 23 augustus 2004 beschikten de beklaagden over een niet geschorste vergunning voor de in stand gehouden wederrechtelijke constructies en reliëfwijziging.

De beklaagden betwisten de hen te last gelegde feiten overigens niet.

5.2. Terecht wordt niet betwist dat de tweede beklaagde handelde door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde.

De tweede beklaagde is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de in haar hoofde bewezen misdrijven, die een rechtstreeks verband hebben met de waarneming van haar belangen en, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de beide beklaagden is mogelijk nu de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

6.1. Voor elke beklaagde geldt dat de feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen de uiting zijn van een zelfde misdadig opzet en slechts één misdrijf uitmaken, zodat ingevolge art. 65 Sw. voor deze samen slechts één straf dient te worden opgelegd.

De straf thans bepaald voor de bewezen misdrijven is dezelfde als die welke ten tijde van de misdrijven was bepaald.

6.2. De beide beklaagden hebben wetens en willens jarenlang een manifest wederrechtelijke toestand in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij in natuurgebied totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. De historiek van het vergunningsdossier toont aan dat de beklaagden jarenlang niet het minste respect betoonden voor beslissingen van de overheid en lange tijd het natuurgebied ernstige schade toebrachten.

In het voordeel van de beklaagden houdt het hof rekening met de afwezigheid van vroegere veroordelingen.

Een geldboete van € 500 voor de eerste beklaagde en van € 1000 voor de tweede beklaagde, telkens te vermeerderen met de opdeciemen, maakt een passende bestraffing uit, noodzakelijk om de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

De bewezen misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 1 maart 2004, zodat elke geldboete, uitgedrukt in euro, met 45 opdeciemen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (*B.S.*, 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (*B.S.*, 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

7. De beklaagden dienen als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf ieder te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van € 25, vermeerderd met 45 opdeciemen tot € 137,50.

Bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (*B.S.*, 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid en 148 van het K.B. van 28 december 1950 bedraagt de vaste vergoeding thans (na indexatie) € 37,28.

8.1. Bij brief van 2 maart 2001 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij het parket de herstelvordering ingeleid.
Deze vordering is gesteund op art. 149, § 1 Stedenbouwdecreet 1999, thans artikel 6.1.41 VCRO.
De herstelvordering, zoals geactualiseerd in de conclusie neergelegd op de rechtszitting voor het hof, strekt tot de staking van het strijdig gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur impliceert (1) het

sloopen van alle wederrechtelijk opgerichte constructies, (2) het verwijderen van materialen, (3) het uitbreken van de aangelegde verhardingen, (4) het verwijderen van de fijnmazige afsluiting en (5) het herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand. Dit herstel impliceert het staken van het strijdig gebruik.

Nu het dempen van de vijver, gevorderd in de herstelvordering ingeleid op 2 maart 2001 blijkens de voorhanden zijnde gegevens nog niet is uitgevoerd en er geen uitdrukkelijke afstand van is gedaan, moet worden aangenomen dat bij vergetelheid de uitvoering van deze werken tot herstel niet in de conclusie werd vermeld.

8.2.1. Voor zover de herstelvordering strekt tot "het verwijderen van alle gestockeerde materialen, toestellen en voertuigen" en "het verwijderen van de fijnmazige afsluiting" kan zij niet worden ingewilligd vermits de bewezen misdrijven hierop geen betrekking hebben.

8.2.2. Voor zover hiema sprake is van de herstelvordering betreft het de herstelvordering zoals hiervoor in randnummer 8.2.1. beperkt.

8.3. Het wordt niet betwist dat de tuinhuizen vermeld onder de nummers 1), 14), 15), 16) en 17) reeds werden verwijderd (zie ook PV K1 0236.03 van 11 december 2003, stuk 12 als onderdeel van stuk 19). De herstelvordering is op deze onderdelen zonder voorwerp geworden.

8.4. De herstelvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (thans Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid), ingevoerd ingevolge de wijziging van art. 149, § 1 Stedenbouwdecreet 1999 door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art. 7.7.3 VCRO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid of de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is voorgelegd, alsnog voor advies voorleggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden echter niet noodzakelijk noch opportuun om de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voor te leggen.

8.5. De beklaagden verzoeken het hof een bemiddelingspoging te bevelen bij de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Krachtens art. 6.1.54, § 1 VCRO kan de reeds geadieerde rechter in elke stand van het geding een bemiddelingspoging door de Hoge Raad bevelen zolang de zaak niet in beraad is genomen.

Het hof merkt op dat een bemiddelingspoging, die als doel heeft een minnelijke schikking tot stand te doen komen tussen de overtreder en de stedenbouwkundige inspectie, enkel kan worden bevolen wanneer een minnelijke schikking mogelijk is, wat hier niet het geval is aangezien misdrijven die bestaan uit het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het

gebied toegelaten bestemmingen, zoals *in casu*, niet voor een minnelijke regeling in aanmerking komen (cf. art. 6.1.51, § 2 VCRO).

8.6. Er is geen einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand: de plaats is nog niet volledig in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende stedenbouwkundige vergunning.

Het blijkt niet dat de afvalcontainers bedoeld in de oorspronkelijke dagvaarding verwijderd zijn.

De bewezen misdrijven vormen elk de toereikende grondslag voor de herstelvordering.

8.7. De rechter dient een wettigheidstoezicht uit te oefenen over de door de herstelvorderende overheid opgestelde herstelvordering. De rechter heeft geen opportuniteitsoordeel. De rechter moet krachtens het beginsel van de scheiding der machten, zoals vervat in de artikelen 36, 37 en 40 van de Gecoördineerde Grondwet, de appreciatie- en beleidsbevoegdheid van het bestuur respecteren. Hij kan zelf geen niet-gevorderde herstelmaatregel opleggen.

Het wettigheidstoezicht waartoe de rechter op basis van art. 159 van de Gecoördineerde Grondwet ambtshalve kan overgaan, houdt in dat de rechter nagaat of een herstelvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Vorderingen die gebaseerd zijn op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter zonder gevolg te laten. Wanneer daarenboven door de overtreder de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, dient de rechter bovendien na te gaan of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Hij kan niet zelf de redelijke herstelmaatregel bepalen, maar enkel oordelen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing een bepaalde wijze van herstel te vorderen.

De herstelvordering is gemotiveerd als volgt:
"*Overwegende dat alle overtredingen werden begaan zonder in het bezit te zijn van de vereiste stedenbouwkundige vergunningen.*
Overwegende dat de overtredingen een inbreuk inhouden op de aldaar geldende bestemmingsvoorschriften; dat er geen wettelijke middelen voorhanden zijn om van deze bestemmingsvoorschriften af te wijken; dat art. 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en gewijzigd op 18/05/1999 en 26/04/2000 niet van toepassing is.
Overwegende dat de overtreding niet bestaanbaar en verenigbaar is met de omgeving; dat de ruimtelijke draagkracht van het natuurgebied overschreden wordt.".

Anders dan de beklaagden van mening zijn is de herstelvordering niet onredelijk omdat in de onmiddellijke omgeving van het natuurgebied waarin de percelen voorwerp van de dagvaarding zijn gelegen een expressweg ligt, er een cinemacomplex en motel is opgetrokken en een

bedrijventerrein en voetbalstadion wordt verwacht. De herstelvordering verwijst naar het weigeringsbesluit van 26 april 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de stad dat luidt:

"Bouwplaats behoort als deelgebied tot de landschapseenheid . De oorspronkelijke samenhangende structuur en ecologische gesteldheid van deze landschapseenheid is verstoord o.a. door doorsnijding met grote wegen, de verkavelingszones in de bossen van , de inplanting van het en de kanalisering van de . Toch is het gebied nog overwegend open ruimte, die een zeer substantieel deel van de groene gordel aan de zuidrand van vormt.

Het onderdeel waar bouwplaats toe behoort bestaat globaal uit een brede, laaggelegen kom waarin nog de oude meanderende bedding aanwezig is, naast de gekanaliseerde nieuwe loop,

Als natuurlijk beekdalmilieu is deze kom sterk gedegradeerd als gevolg van de ophogingen, de waterverontreiniging, het gewijzigd waterregime en het geïntensiveerd grondgebruik. In principe is hier via structurele ingegrepen (sic) gevolgd door een aangepast beheer, een herontwikkeling van natuur in moerassige of vochtige graslandsfeer zeer goed mogelijk.

Een strook langs de is ingenomen door gemengde woonbebouwing.

De basisoptie voor de opmaak van BPA . (MB 26.0.1996) was o.a. de beschikbare open ruimte binnen het plangebied met zijn landschappelijke en ekologische waarde maximaal te beschermen.

Toetsing van het project met de omgeving:

Ondanks de uitspraken van de rechtbank blijft het natuurgebied nog steeds aangetast en onhersteld, een situatie die niet voor behoud (of regularisatie) in aanmerking komt.

Gelet op de historiek van het dossier en de optie om nog steeds een verbinding te maken via een poort met het achterliggend natuurgebied is het project een blijvende bedreiging voor de omgeving. Het project houdt langs de straatzijde onvoldoende rekening met de bestaande bebouwing in de directe omgeving. De aanpalende wachtgevel blijft onafgewerkt en de aanleg van de voortuinstrook biedt onvoldoende kwaliteit en is onvoldoende geïntegreerd in de straatwand met verstoring van het straatbeeld als gevolg."

8.8. Art. 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...) De herstelvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:*

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,

b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstelvordering instelt, aantoont dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn.".

Deze bepaling stelt wat genoemd wordt "een prioriteitenorde" of nog "toewijzingsregels" vast in de keuze van de herstelvorm voor het handhavend bestuur.

Zij moet worden gelezen in de context van art. 159 G.W., krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

De misdrijven bestaan uit het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen. De voormelde motivering van de herstelvordering toont aan dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van mening is dat de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken kennelijk niet volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

Kortom, tot de herstelvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

8.9. Gelet op de omvang van de uit te voeren werken en teneinde de beroepsactiviteit van de beklaagden niet in gevaar te brengen kan de hierna bepaalde termijn om tot herstel over te gaan worden verleend.

9. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De ruime termijnen die hun thans hiertoe nog worden verleend, brengen mee dat er geen reden is om een lagere dwangsom dan gevorderd te verbeuren noch om bij toepassing van art.1385*bis*, laatste alinea Ger. W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en de artikelen:
2, 3, 5, 7*bis*, 38, 39, 40, 41*bis*, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
182, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*bis* van het Wetboek van Strafvordering,
11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
1385*bis* en 1385*ter* van het Gerechtelijk Wetboek,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de hoger beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen zoals in randnummer 2.1 vermeld,

verklaart de verzwarende omstandigheden in de telastleggingen niet bewezen,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de telastleggingen A, B en C samen tot een geldboete van € 500, verhoogd met 45 opdeciemen, aldus gebracht op € 2750, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de telastleggingen B en C samen tot een geldboete van € 1000, verhoogd met 45 opdeciemen, aldus gebracht op € 5500,

legt de eerste en de tweede beklaagde elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdeciemen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het

bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

stelt vast dat de herstelvordering m.b.t. de tuinhuizen vermeld onder de nummers 1), 14), 15), 16) en 17) in de oorspronkelijke dagvaarding zonder voorwerp is geworden,

beveelt aan de veroordeelden en over te gaan tot het herstel van de plaats te , nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van één jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door:
* het slopen van alle zonder vergunning opgerichte constructies nader vermeld in de telastlegging A onder a), met uitzondering van de tuinhuizen vermeld onder de nummers 1), 14), 15), 16) en 17),
* het legaal verwijderen van twee metalen containers: 2,43m x 6,05m, waarvan één container wordt gebruikt voor het opvangen en stockeren van houtstof,
* het uitbreken van de aangelegde verhardingen,
* het dempen van de vijver,
* het herstel van het maaiveld in de oorspronkelijke toestand,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig wat thans is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO,

zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 500 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, in hun geheel begroot op € 82,28 in eerste aanleg en op € 131,44 in hoger beroep, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen misdrijven die aan de beklaagden gemeen zijn,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 31,28.

Kosten eerste aanleg:	€ 82,28
Kosten beroep:	
Afschriften:	€ 37,05
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 52,44
	€ 119,49
+ 10 % :	€ 11,95
Totaal:	€ 131,44

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare terechtzitting van **28 april 2011** uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

ARS-nr. : 2011/ 1782